

Както е огаснала сега луната, тъй ще запустѣе подиръ нѣколко хиляди години и нашата земя. Но между онѣзи звѣзди, които тъй хубаво блѣщятъ, може би, има такива сжщи като нашата земя съ планини, рѣки, животни, градове и хора. И тамъ, може би, има хора да размишляватъ вечерно врѣме, като гледатъ звѣздитѣ. Тамкашнитѣ хора, може би, не приличатъ на насъ. Може да иматъ, напр. 3 крака, рогове и опашка, а вмѣсто уста — дълъгъ хоботъ. Или пъкъ може да сж толкова голѣми, каквито сж великанитѣ въ нашитѣ приказки. А какви ли животни има тамъ! Какви ли чудни растения!

Тамъ хората, може би, да не знаятъ, какво нѣщо е болестъ и нещастие. Кой знае, може би, да сж и по-лоши отъ насъ...“ Така завърши Иванчовиятъ баща. Иванчо не си блѣска главата да познае, какви сж хората на тѣзи далечни свѣтове, но колкото пжти погледнѣше на звѣздитѣ, изведнажъ се запитваше: „Какво ли става сега на онѣзи толкова много свѣтове?“

Морски бани.

Нашето отечество—България—е прѣпълнено съ много хубави гори и живописни мѣстности, които не само радватъ човѣка, но го и ползватъ. За да може всѣки отъ насъ да изпита радостта и ползата, която можатъ да ни дадатъ тѣ, трѣбва да отиде при самитѣ тѣхъ. Ето вече азъ пжтувамъ 18 дни съ родителитѣ си. Сега се намираме въ хубавия *черно-морски* градъ Вар-